

5è ANIVERSARI. 2007/2012

FUNDACIÓ SUÑOL

BARCELONA 28 SETEMBRE 2012 — 02 MARÇ 2013

CATALÀ

ANIVERSARI
2007/2012

LUIS LUGÁN. SILLA/BOLAS, SILLA/LUZ Y SONIDO, 1976. FERRO. 125 x 60 x 60 cm (c. u.) © Luis Lugán, 2012

Aquest 2012, la Fundació Suñol compleix cinc anys d'obertura al públic. Per aquest motiu, s'ha organitzat l'exposició **5è aniversari**, que es proposa segmentada en vuit temes, que faciliten una nova mirada a la Col·lecció Josep Suñol, amb els següents títols: **Rostres, Escripures, Somieigs, Cossos, Abstraccions i geometries, Paisatges, Expressionismes i Resistències**.

Els continguts mostrats a la primera i segona planta ofereixen un recorregut pels darrers cinquanta anys de creació artística, a través d'obres de més de 70 artistes nacionals i estrangers treballades des de diferents llenguatges formals: escultura, fotografia, dibuix, pintura i tècnica mixta.

Les obres s'enfronten o s'encadenen les unes amb les altres, i si comprenem aquest diàleg entendrem les pautes de la història, que mai no són tancades o lineals, sinó que es generen per multitud d'actes comunicatius.

1ª planta

L'inici de l'exposició, a la primera planta, el marquen dues escultures de **Luis Lugán**, dues cadires majestuoses que conviden a una conversa entre l'obra i l'espectador.

La mostra continua amb dues sales dedicades al primer dels temes: **Rostres**. En elles trobem peces tant de principis del segle

XX, d'autors com **Pablo Picasso, Man Ray, Juli González i Pablo Gargallo**, clars representants de l'art d'avantguarda, com dels anys noranta, amb obres de **Roman Buxbaum, Eduardo Arroyo, José Noguero, Jordi Sabaté, Ramon Puigpelat i Eloi Puig**, que mostren cares en els diferents formats expressius de cada artista. També podem veure alguna representació del que succeïa als Estats Units als anys seixanta, on el pop art d'**Andy Warhol** tenia un gran protagonisme, i la seva influència a Espanya, amb propostes com la de **Luis Gordillo**, referent de tota una generació d'artistes inclosos en el moviment conegut com a nova figuració madrilenya, del qual **Herminio Molero** formava part. Els rostres creats per **Zush, Claudio Bravo** i els fotografiats per **Xavier Miserachs i Richard Avedon** ens observen i interpel·len, establint una relació d'alteritat. Per la seva banda, **Tomás Gómez i Darío Villalba**, a través de les seves obres, ens porten a interrogar-nos sobre l'enigma d'allò retratat.

Les dues següents sales es presenten sota el títol **Esriptures**. A través tant de l'obra efímera que **Lawrence Weiner** va presentar al Nivell Zero l'any 2008 i que documentem amb unes fotografies, com de les altres cinc obres que completen aquest tema i que pertanyen a **Alighiero Boetti**, **Mercedes Costa**, **Curro González**, **Robert Llimós** i **Ignasi Aballí**, anirem descobrint la funció de l'escriptura en l'obra d'art. La presència de signes pot respondre a la necessitat de l'autor de construir òptiques diferents, de buscar els límits d'allò visual o d'obrir-nos les portes al món dels pensaments. L'artista escriu damunt d'una superfície com si la seva grafia volgués reforçar la simple materialitat, de vegades anotant de forma explícita i d'altres en expressions més latents.

Amb **Somieigs** ens endinsem en un espai misteriós i atraient en el qual no podien faltar el surrealisme figuratiu de **Salvador Dalí** i el de **Joan Miró**, més abstracte, ni una introducció a l'obra de **Joan Ponç**, un dels fundadors del grup Dau al Set, plena d'éssers màgics, sobrenaturals i, fins i tot, monstruosos. El dibuix de **Jaume Plensa**, la fotografia de **José Noguero** i l'objecte de **Jordi Tolosa**, tot i essent molt diferenciats en la seva formalització, ens remetent a una atmosfera inquietant. La tela de **Guillermo Pérez Villalta** ens porta a una situació insòlita mitjançant colors vius i formes geomètriques. Per la seva banda, **Robert Llimós** ens convida a desxifrar la història que hi ha al darrere dels elements que ens mostra l'escena i **Jaume Barrera** ens endinsa en la poètica d'una situació onírica, de la mateixa manera que la resta d'obres d'aquest apartat.

L'últim tema de la primera planta de l'exposició gira al voltant dels **Cossos**, que fragmentats o sencers es despleguen en una mateixa sala. Els dibuixos de **Robert Llimós** mostren la seva qualitat etèria i la seva intimitat, molt evident en el retorn a la figuració dels anys seixanta. A través del cos podem identificar una circumstància social, com a l'obra d'**Alberto García-Alix**, o l'expressió de l'erotisme, representat per **Antoni Tàpies** i **Zush**. A la sala trobem també tres escultures, la més antiga de **Juli González**, referent ineludible de l'escultura d'avantguarda espanyola. Les altres dues, de **Jordi Sabaté** i **Joan Rom**, combinen diferents materials per crear formes orgàniques d'una singular corporalitat, en què els materials tenen gran significat. Són cossos que es deixen conquerir per altres formes expressives, com el braç intimidador fotografiat per **Miquel Navarro**, que presenta les característiques pròpies d'una simbiosi humana-vegetal. Els ulls dibuixats per **Zush** remetent a la difosa frontera entre el somni i la realitat, i la individualitat serena d'un cos que descansa dibuixat per **Ramon Puigpelat** contrasta amb la presència excessiva del col·lectiu de la Factory, fotografiat per **Richard Avedon**, i amb el dinamisme figuratiu de l'obra de **Guillermo Pérez Villalta**.

2ª planta

La visita a la segona planta, s'inicia amb una obra d'**Antoni Tàpies**, que introdueix el capítol **Geometries i abstraccions**, en el qual els artistes delimiten els seus territoris amb llenguatges trencadors respecte a moviments anteriors. A la primera sala, la geometria sintètica i ordenada de **Juan Uslé** contrasta amb l'expressivitat de la tela de **Robert Llimós**, marcada pel color i el traç de la pinzellada, que semblen voler envair les formes estructurals d'una cadira, mentre que a les obres de **Sergi Aguilar** la matèria i la geometria

van ocupant parcialment l'espai de l'obra. A la següent sala, **Luis Feito**, membre del grup El Paso i representant de l'informalisme espanyol, s'endinsa en una abstracció de gran força expressiva, mentre que **Eva Lootz** ens presenta una tela amb un degradat que ens suggereix certa malenconia. Les peces de **Pablo Palazuelo** i **Carmen Calvo** constitueixen a través d'un joc de línies el que podria ser l'abstracció d'un fragment de la naturalesa, però sense proposar-nos una visió concreta. Contràriament, la construcció que representa **Antoni Abad** revela un caràcter serial, ordenat, industrial i ofegant, que es contraposa a la teatralitat inactiva de la fotografia de **José Noguero**.

Les sales dedicades als **Paisatges** ens proposen un recorregut per indrets que reconeixem però que tenen també quelcom d'inversemblant i que transcendeixen les pautes geogràfiques establertes. La brevetat expressiva de **Jordi Teixidor** es complementa amb les obres plenes de color i matèria de **Miquel Mont**, s'acosta a l'austeritat gairebé ascètica de la peça de **Joan Hernández Pijuan** i a la vegada s'allunya de la rotunditat conceptual d'**Antoni Socías**. La mirada creativa de cada artista incorpora una dimensió afegida al seu paisatge, que s'articula al voltant del temps i de l'espai i pot vertebrar-se a l'entorn de la irrealitat més insòlita. El llenguatge potent i poètic de **Ferran Garcia Sevilla** ens mena a un horitzó ignot, mentre que la força cromàtica característica de les obres de **Manolo Quejido** constitueix un bon preludi del següent capítol de l'exposició.

El tema **Expressionismes** s'inicia amb un reconegut representant de l'informalisme espanyol i membre del grup El Paso, **Antonio Saura**, les obres del qual es caracteritzen per la seva gran expressivitat i que aquí interpel·la el cap de línies de **Zush**, bon exemple de forta gestualitat que també trobem a la tela de **Miquel Barceló**, més figurativa i radical, i a la de **Robert Llimós**, on destaquen la força de la composició, el moviment i l'escenografia. Tots ells introdueixen noves formes de mirar, desafiant la nostra estabilitat perceptiva. La peça de **Nino Longobardi** constitueix un bon exemple del neoexpressionisme de la transavantguarda italiana.

L'exposició es tanca amb la proposta de **Resistències**, tema que analitza la relació entre l'art i el component ideològic de l'artista. Mitjançant les seves escultures, **Rafael Canogar** ens trasllada a la tensió que ens pot generar la nostra consciència social i **Joan Brossa** a la incoherència entre l'acumulació de diners i la finitud del ser humà. Altres obres al·lusives són de **José Luis Alexanco**, amb la seva ironia envers la Constitució espanyola o les guerres i genocidis, dels quals tant **Antoni Miralda** com **Isidre Manils** en fan denúncia. Per la seva banda, **Joan Rabascall** realitza una crítica al caràcter propagandístic de la comunicació mediàtica oficial de l'època franquista. També la fugida que planteja **Juan Genovés** ens explica el posicionament de cadascú davant de situacions de confrontació. La nota d'humor sarcàstic –no exempta de drama– la posa **Equipo Crónica**, que reinterpreta en to de pop art l'obra de Diego Velázquez *La rendición de Breda*, en versió Espanya-EUA.

Amb aquesta exposició creiem que s'expliciten amb claredat els principis i interessos que han conduït Josep Suñol a reunir, exposar i explicar la seva col·lecció d'art contemporani durant els darrers cinc anys.

Fundació Suñol

Passeig de Gràcia 98 | 08008 Barcelona | T 93 496 10 32 | F 93 487 20 19 | info@fundaciosunol.org | www.fundaciosunol.org

HORARIS. De dilluns a divendres, de 11 a 14h i de 16 a 20h. Dissabtes, de 16 a 20h. Diumenges i festius tancat. Per a altres horaris, cal concertar prèviament per telèfon o e-mail.

VISITES COMENTADES. Públic individual: Dijous a les 17h (en castellà) i a les 18.30h (en català). Grups: Amb reserva prèvia.